

Ulvoo

Paasilinnan perhe joutui sodan melskeissä Petsamosta Tervolaan. Kovat koettelemukset eivät lannistaneet. Moni Paasilinnoista on jättänyt pysyvän jalanjäljen tulevien polvien ihmeteltäväksi.

Äiti taisteli valtiota ja voimayhtiötä vastaan Kemijoen koskien pelastamiseksi. Yksityinen ihminen ei tietenkään voi kumota yleistä etua, mutta jonkinlaisiin korvauksiin taisto johti.

Edesmennyt Erno, kirjailija Timo K. Mukan kaveri kirjoitti vaikuttavia ja vaikeita juttuja ja sai kaikki mahdolliset palkinnot. Radiossa ja televisiossa hän esiintyi kaikkeen tyytymättömänä pessimistinä.

Reino rehvasteli reporadiossa nuorena toimittajana. Hänen Sampo-reportaasinsa sai silloisen Suomen suunniltaan. Toimittajana tämä taitava sanankäyttäjä oli parhaimmillaan. Poliitikkona, vaikkakin vakavasti otettavan puolueen leirissä, hän jäi valitettavasti populistisarjaan.

Ja sitten tulee Arto. Hänen tapanaan on julkaista kirja vuodessa. Niitä on reippaasti yli kolmekymmentä. Hänen kirjojaan on käännetty yli neljällekymmenelle kielelle. Aika saavutus!

Suomessa Arto Paasilinna ei ole juurikaan päässyt palkintoja pokkaamaan. Oman maan kriitikot ovat suhtautuneet nuivasti. Ulkomailla on toisin. Tuttavani Ruotsissa kehuvat Arto Paasilinnan kirjoja solkenaan. Kumpuaako se vienosta vahingonilosta vai? Liataanko niissä tarinoissa vähän omaa pesäämme?

Menestyskirjailija on viime aikoina joutunut vähän kummaan valoon. Ensinnäkin tuntui, että ne ovat vain lööppejä. Kun tarinat tulvivat myös kunnan aviisien etusivuille, voinee vaan todeta, että tulesta nousee yleensä vähän savua ja nokea.

Kirakassa päästiin myös Arto Paasilinnan kelkkaan. Mainio harrastelijateatterimme oli valmistanut Ulvovasta mylläristä parituntisen nautittavan esityksen.

Arto Paasilinnan mylläristä ilmestyi jo varhain Jaakko Pakkasvirran suhteellisen vähälle huomiolle jäänyt elokuva. Kirjasta on dramatisoitu useita näyttämöversioita. Niistä ehkä hersyvin menee Mikkelin kesäteatterissa. Siellä sekoilee muiden muassa mainio Oiva Lohtander.

Kirakan ohjaaja Tarja Saikkonen ei ollutkaan ottanut valmista käsikirjoitusta, vaan oli itse dramatisoinut näytelmän. Se on arvatenkin melkoinen homma. Nykytyyliin näytelmässä on kymmenittäin rooleja. Näyttelijät käyvät pika pikaa vaihtamassa vaateita ja pyyhältävät taas lavalle.

Vuodesta toiseen Kirakan näytelmä nojaa Jyrki Nurmen jyhkeisiin hartioihin. Sanotaan, ettei sota yhtä miestä kaipaa, mutta Kirakassa poikkeus taitaa vahvistaa säännön.

Mutta tulee uuttakin. Ensikertalainen mutta uskoakseni salaa harjoitellut tai muuten nouhauta nauttinut Jouko Paajanen hurmasi luotettavana poliisina ja hulluna bisnesmiehenä. Omien rinnalle tai rinnan mitan ohi nousivat kuitenkin ammattilaiset Salosta, Paula Lehtinen ja Toni Iko-la.

Kyllä Kirakan ympäristö on vaan hieno paikka tällaisellekin tarinalle. Joidenkin kuuli valittavan, että aurinko porotti täydeltä terältä päin naamaa. Miten olisi ollutkaan, jos olisi tullut räntää päin pläsiä.

pajen